

Un rosa amb espines

«Els herois no van amb cavall. Van amb bata. Metges i investigadors que fan que avui moltes dones puguin dir que han superat el càncer de mama»

El nen blau, la nena rosa. Aquella odiosa moda de no fa tants anys d'identificar el gènere amb colors 'pastel'. Ets nena i ets la princesa, ets nen i ets l'heroi. Però a la vida real el conte no va així. Un dia la princesa es fa gran, ja no tot és de color de rosa i els herois no van amb cavall. Van amb bata. Metges i investigadors que fan que avui moltes dones puguin dir que han superat el càncer de mama.

En conec més d'una, de dos i de tres. I al darrere sempre hi ha una història de valentia i superació. I també de molts altres moments que no s'expliquen a les pel·lícules. Aquells que els que manen sovint obliden. Allò que ve després. Quan amb prop dels seixanta ja no et reincorpores a la feina. Perquè les seqüeles de la quimioteràpia i la radioteràpia ja no et permeten fer segons què. Els ossos et fan mal i els braços ja no els aixeques com abans. Amb operacions posteriors anys després si vols recuperar mínimament allò que veies al mirall. Quan de sobte ja no ets la mateixa, però el món continua fent.

Segons l'Associació contra el Càncer el 34% de les dones malaltes s'han quedat sense feina o s'han vist obligades a deixar-la. Prop d'un 70% han perdut el sou o els ingressos per no poder treballar. Aquesta és una altra de les cares fosques de la malaltia, que se suma a la precarietat laboral que ja pateixen les dones, sobretot a partir dels cinquanta anys.

Cada any, pel dia mundial del càncer tothom parla de xifres. Les de supervivència, que per sort cada cop són millors. Però tots s'obliden de les malaltes, que ho seguiran sent fins deu anys després de l'operació i el tractament, quan rebin l'alta definitiva. Perquè no es poden tractar com un número, ni homenatjar amb un llaç rosa. Ni tot són números ni res és rosa. Perquè pot ser la meva àvia, la meva germana. O puc ser jo.

Jo era una de les tantes nenes del conte, amb una mare que anava fent, treballant, fent-se càrrec de nosaltres i de la casa. La que té solucions per tot. I la que segurament pensava que en aquella història feliç, com jo, que a ella no li tocava. Fins que arriba el diagnòstic i es paralitza tot i tots. Menys ella. La que mira endavant des del primer dia. La que segueix anant tots els dies a treballar. La que ens anima als altres i ens diu que tot anirà bé. La mama, l'heroïna del meu conte. La que va passar un any negre i ens el va pintar de color rosa.